

Arrest

nr. 52 906 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van de bevelen van 15 september 2010 om het grondgebied te verlaten, alle beslissingen aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 15 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Turkse nationaliteit, komen op 10 maart 2007 België binnen in het bezit van een toeristenvisum.

Op 19 maart 2007 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

Op 17 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juni 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arresten nrs. 17 081 en 17 082 van 13 oktober 2008 de beslissingen van de commissaris-generaal vernietigt en de zaken terugstuurt.

Op 19 juli 2007 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Als gevolg van de vernietiging van de beslissingen van de commissaris-generaal, worden deze bevelen ingetrokken.

Op 22 oktober 2008 dienen verzoekers gezamenlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2008 neemt de commissaris-generaal nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad die bij arresten nrs. 25 400 en 25 401 van 30 maart 2009 de beslissingen van de commissaris-generaal vernietigt.

Op 18 mei 2009 neemt de adjunct-commissaris-generaal nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 juli 2009 trekt de commissaris-generaal deze beslissingen in.

Op 28 september 2009 neemt de commissaris-generaal twee nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen gaan verzoekers in beroep bij de Raad die bij arresten nrs. 40 585 en 40 586 van 22 maart 2010 aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert .

Op 27 november 2009 dienen verzoekers gezamenlijk een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 16 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 juli 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een schrijven tot verzoekster met de vraag om bijkomende medische inlichtingen. Verzoekster legt een medisch attest voor op 28 juli 2010.

Op 12 augustus 2010 geeft de geneesheer-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoekster.

Op 16 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden:

Uit het verslag van de arts-attaché van 12.08.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een combinatie van aandoeningen, hoewel die beschouwd kunnen worden als een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de benodigde behandelingen en opvolging beschikbaar zijn in Turkije. Betrokkene kan reizen en er is geen noodzaak tot mantelzorg.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot, kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Turkije – het land waar zij tenslotte ruim 42jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Turkije heeft evenwel ook een ‘green card’ systeem voor Turkse burgers die hun medische kosten niet kunnen betalen. Deze informatie is beschikbaar in het administratief dossier.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft;

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM)."

In verschillende faxen vraagt de advocaat van verzoekers naar de stand van zaken betreffende de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoekers.

Op 15 september 2010 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen waarvan de motieven identiek zijn en als volgt luiden:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werd de Raad een exceptie van gebrek aan belang op omdat verzoekers reeds op 16 juni 2010 het voorwerp uitmaakten van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekers werden reeds op 16 juni 2010 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hebben hiertegen geen beroep ingesteld, zodat deze bevelen uitvoerbaar zijn.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekers elk reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beroepen zijn uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissingen. Verzoekers kunnen bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mochten de thans bestreden bevelen worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede en de derde bestreden beslissingen dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.2. Waar verzoekers een onderdeel van het enig middel richten tegen de bevelen en zij aanvoeren dat *“hen een bevel om het land te verlaten werd betekend terwijl hun regularisatieaanvraag (...) nog steeds hangende is”* en dat *“bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening (werd) gehouden met de elementen aangehaald door verzoekers in hun regularisatieaanvraag/formulier dd. 27 november 2009”*, merkt de Raad op dat deze problematiek zich reeds stelde op het moment van kennisgeving van de vorige bevelen aan verzoekers die dateren van 16 juni 2010. De aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dateert van 27 november 2009. Verzoekers hebben geen beroep ingesteld tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten waarin zij deze problematiek hadden kunnen aanvoeren. Verzoekers kunnen bijgevolg bezwaarlijk, nu hen voor de tweede maal een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd terwijl hun aanvraag om machtiging tot verblijf nog steeds hangende is, voor het eerst aanvoeren dat er geen bevel mocht worden gegeven zonder rekening te houden met de elementen aangehaald door verzoekers in hun aanvraag van 27 december 2009.

De Raad herhaalt dat de uitvoerbaarheid van de bevelen van 16 juni 2010 los staat van de thans bestreden bevelen, dat verzoekers bijgevolg nog steeds kunnen worden gerepatriëerd, mochten de thans bestreden bevelen worden vernietigd, en dat verzoekers hun huidige kritiek op de bevelen om het grondgebied te verlaten reeds hadden kunnen laten gelden in een beroep tegen deze bevelen van 16 juni 2010, maar dat zij hebben nagelaten dit te doen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers niet aantonen dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nrs. 132.035 en 132.036).

Er wordt geen afbreuk gedaan aan hetgeen gesteld wordt onder punt 2.1.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout

1.

De weigering van het verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet verwijst naar een verslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 12.08.2010.

In dit verslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 12.08.2010 wordt verwezen naar mails van de ambassade van België in Ankara.

2.

Dat verzoekers opmerken dat verweerder/de ambtenaar-geneesheer dd. 12.08.2010 heeft nagelaten deze mails toe te voegen aan het verslag dd. 12.08.2010 of de weigeringsbeslissing dd. 16.08.2010.

Dat derhalve verzoekers in de onmogelijkheid verkeren de juistheid en de objectiviteit van deze mails te controleren waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

3.

Dat de ambtenaar-geneesheer, die overigens heeft nagelaten verzoekster te onderzoeken, in zijn verslag dd. 12.08.2010 als conclusie stelt:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze chronische hepatitis B, depressieve stoornis met psychose + paniekstoornis en migraine/tension headache bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Turkije.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de

zorgen, waarin ook eventuele niet-medische factoren opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies“.

4.

Verzoeker merkt op dat deze “verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen, waarin ook eventuele niet-medische factoren opgenomen worden” niet is gebeurd in de bestreden beslissing minstens is deze niet gebeurd op een grondige en zorgvuldige manier

Dat derhalve niet aangetoond wordt dat voor de specifieke aandoeningen van verzoekster een aangepaste behandeling in Turkije voorradig en (financieel) toegankelijk is, waardoor art. 9ter Vw., de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht geschonden worden en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder,

Verweerder stelt in zijn beslissing dat de echtgenoot, verzoeker, een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verweerder stelt verder dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster in Turkije-het land waar zij tenslotte ruim 41 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verweerder stelt tenslotte dat Turkije een ‘green card’ systeem heeft voor Turkse burgers die hun medische kosten niet kunnen betalen.

6.

Verzoekers merken in eerste instantie dienaangaande op dat verweerder 51 jaar oud en van Koerdische origine is.

Geenszins kan gesteld worden dat het voor een man van deze leeftijd bij een terugkeer naar Turkije een evidente zaak zal zijn om er inkomen uit tewerkstelling te bekomen gezien de hoge werkloosheid welke vooral in Oost-Turkije heerst, of om er beroep te doen op een of andere sociale uitkering gelet op het feit dat een groot deel van bevolking in Turkije zonder adequate sociale bescherming blijft (cf. rapporten Europese Commissie en www.azady.nl, stuk 5)

7.

Gelet op het feit dat verzoekster lijdt onder chronische aandoeningen waarvan de medische opvolging/behandelingen nog lang zullen/kunnen aanslepen, kan verweerder geenszins in de bestreden beslissing stellen dat verzoekers maar in Turkije dienen beroep te doen op de tijdelijke opvang/hulp/financiële steun van familie, vrienden of kennissen.

Dat verweerder dient te weten dat, wanneer een aandoening chronisch is, verzoekers onmogelijk voor een lange(re) termijn zich kunnen beroepen op de opvang/hulp/financiële steun van familie, vrienden of kennissen.

8.

Tenslotte merken verzoekers dienaangaande op dat verweerders verwijzing naar het “green card” systeem in Turkije evenmin een afdoende motivering is nu blijkt dat dit “green card” systeem in Turkije te kampen heeft met heel wat tekortkomingen : voor houders van deze green card is er is enkel verzorging mogelijk wanneer er sprake is van hospitalisatie, de meerderheid van de staatshospitalen (in privé-hospitalen zijn de green card houders al sowieso niet welkom) weigeren de verzorging van deze kaarthouders, de Turkse overheid beschikt niet over voldoende fondsen tot betaling van de voor deze kaart-houders voorgeschreven medicatie en andere goederen en de toegang tot het “green card systeem” in Turkije is moeilijk gezien het gebrek aan informatisering bij de overheidsinstanties en de onwetendheid van de mogelijke rechthebbenden (cf. U.S National Institutes of Health. Public Health Report, 2006 Nov-Dec, 121(6), 764-768, “Financing Health Care For The Poor In Turkey: Is A Temporary Solution Becoming A Permanent Scheme?, p. 4-5, “Problems o/the Green Card System” In het voormelde rapport wordt volgende conclusie weergegeven aangaande het “green card” system in Turkije:

“This article discusses how the Turkish poor currently gain access to medical care, and presents implications for policy changes and suggestions toward increasing service utilization. Despite the progress that has been made in recent decades to improve the health status of the poor in Turkey, most poor do not receive adequate care diie to financial and administrative problems. it is reported that 13% of the Turkish population are using the green card system to receive medical care, and these numbers are increasing diie to the recent economic crises in Turkey. The green card model has had many successes in addition to problems arising from legal and budgetary restrictions and incomplete coverage. These problems relate to eligibility criteria, lack of awareness about eligibility status, and bureaucratic hindrances to access. The green card implementation was a temporary solution af the beginning; now the system is becoming a permanent program for the poor. Thus, the government officials should try to identity new financial sources for the program, although the country is currently suffering from a heavy bad of increased taxes and premiums”

(p.5).

Dat derhalve uit voorgaande voldoende blijkt dat verzoekers geenszins op een afdoende manier bij een terugkeer naar hun land beroep kunnen doen op het "green card" systeem bij de behandeling en verzorging van en het verkrijgen van de noodzakelijke medicatie voor chronische ziekten van verzoekster.

9.

Dat derhalve deze "verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen, waarin ook eventuele niet-medische factoren opgenomen worden" niet is gebeurd in de bestreden beslissing minstens is deze niet gebeurd op een grondige en zorgvuldige manier.

10.

Dat derhalve niet aangetoond wordt dat voor de specifieke aandoeningen van verzoekster een aangepaste behandeling in Turkije voorradig en (financieel) toegankelijk is, waardoor art. 9ter Vw., de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht geschonden worden en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

11.

Tenslotte willen verzoekers nog opmerken dat hen een bevel om het land te verlaten werd betekend terwijl hun regularisatieaanvraag overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" nog steeds hangende is. Dat er derhalve in casu schending in van de formele motiveringsplicht en een manifeste beoordelingsfout.

Op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is verweerder gehouden een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier.

In casu werd door verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening gehouden met de elementen aangehaald door verzoekers in hun regularisatieaanvraag/formulier dd. 27 november 2009 en werden deze niet door verweerder beoordeeld alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker werd betekend (cf. RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507)."

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij vooreerst dat de mails van de Amerikaanse en Belgische ambassade, waar het advies van de ambtenaar geneesheer naar verwijst, zich in het administratief dossier bevinden dat te allen tijde kan worden geraadpleegd. Er kan dus volgens verwerende partij geen schending van de rechten van verdediging, onzorgvuldigheid of een gebrek aan motivering zoals verzoekers voorhouden, aangenomen worden. De bestreden beslissing verwijst naar het verslag van de ambtenaar geneesheer van 12 augustus 2010. Deze steunt haar beslissing, met name dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, op informatie uit de geneesmiddelenbank D. C. die aantoont dat de benodigde medicatie aanwezig is in Turkije, op informatie verkregen via de Amerikaanse ambassade te Turkije met een lijst van artsen en ziekenhuizen in Ankara, Istanboel, Ismir en Antalya waaruit blijkt dat er in Turkije kwantitatief voldoende medische verzorging mogelijk is en op e-mails van de Belgische ambassade in Turkije waaruit blijkt dat verzoeksters aangehaalde medische problematiek op afdoende wijze kan behandeld worden in Turkije en dat de behandelingen bovendien worden terugbetaald door de sociale zekerheid. De e-mail van 6 februari 2008 bevestigt dat PTSD kan behandeld worden en dat alle kosten gedragen worden door de sociale zekerheid. Dezelfde conclusie kan volgens verwerende partij ook herhaald worden voor wat betreft depressie, psychotherapie, psychologische problemen, PTSD en toxicomanie. De oorspronkelijk voorgehouden epilepsie wordt door dezelfde huisarts in een later medisch attest niet weerhouden. Verwerende partij wijst er nog op dat in de bestreden beslissing voor zover als nodig nog werd verwezen naar het bestaan van het "green card systeem" dat de medische kosten van Turkse staatsburgers dekt indien zij dit niet zelf zouden kunnen betalen. Uit deze informatie blijkt volgens verwerende partij inderdaad dat het systeem ook problemen kent maar dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij niet zou kunnen profiteren van het systeem. Verwerende partij merkt tenslotte op dat zij op uiterst grondige en zorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoekers kunnen behandeld worden in Turkije en dat de medische zorg er ook effectief toegankelijk is.

3.3. In hun repliekmemorie voegen verzoekers het volgende toe aan hun middel:

"Dat verzoekers opnieuw benadrukken dat verweerder/de ambtenaar-geneesheer dd. 12.08.2010 heeft nagelaten de emails, vermeld in het verslag van de ambtenaar-geneesheer, toe te voegen aan dit verslag dd. 12.08.2010 of aan de weigeringsbeslissing dd. 16.08.2010.

Verzoekers merken verder op dat geenszins werd aangetoond dat verzoekster ter behandeling van haar chronische hepatitis B een beroep zal kunnen doen op een afdoende medische verzorging in haar land.

Voorts kan verweerder geenszins in de bestreden beslissing stellen dat verzoeker een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, nu het voor een man van 50 jaar bij een terugkeer naar

Turkije geen evidente zaak zal zijn om er inkomen uit tewerkstelling te bekomen gezien de hoge werkloosheid welke vooral in Oost-Turkije heerst, of om er een beroep te doen op een of andere sociale uitkering gelet op het feit dat een groot deel van bevolking in Turkije zonder adequate sociale bescherming is en blijft.

Verweerder kon evenmin in de bestreden beslissing stellen dat verzoekers in Turkije in elk geval beroep zullen kunnen doen op het "green card" systeem in Turkije nu blijkt dat dit "green card"-systeem geenszins een garantie biedt op een afdoende medische verzorging en het verkrijgen van de noodzakelijke medicatie."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde medische aandoening niet volstaat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen, dat op basis van de beschikbare medische informatie de ambtenaar-geneesheer besluit dat de behandeling beschikbaar is in het land van verwijzing, Turkije, dat verzoekers kunnen reizen en er geen noodzaak is tot mantelzorg, dat aangezien de bestreden beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan verondersteld worden dat, bij een terugkeer naar het land van herkomst, hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, dat het overigens erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in Turkije geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor tijdelijke financiële hulp, dat uit informatie van het administratief dossier blijkt dat Turkije ook een "green card" systeem heeft voor Turkse burgers die hun medische kosten niet kunnen betalen, dat derhalve niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en dat bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het EVRM. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers dienden een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Dit artikel luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer [of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde] die daaromtrent een advies verschaft.

*Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)"*

Verzoekers merken in hun verzoekschrift op dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn verslag van 12 augustus 2010 heeft nagelaten de e-mails bij te voegen waarnaar in dat verslag wordt verwezen. Verzoekers menen dat zij in de onmogelijkheid verkeren de juistheid en de objectiviteit van deze e-mails te controleren waardoor er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het verslag van de arts-attaché van 12 augustus 2010 en dat dit verslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, zodat het er een onderdeel van uitmaakt. In dit verslag werd inderdaad verwezen naar e-mails d.d. 22 juli 2009, 13 mei 2009, 6 augustus 2008 en 6 februari 2008 van de ambassade van België in Ankara. Verzoekers waren echter door de bestreden beslissing op de hoogte van deze e-mails en konden inzage vragen in het administratief dossier, waarin deze e-mails zich bevinden. Verzoekers kunnen aldus niet dienstig voorhouden dat zij de juistheid en de objectiviteit van deze e-mails niet konden controleren.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van deze e-mails te vermelden, zonder dat het nodig is dit *in extenso* over te nemen. *In casu* zijn het voorwerp, namelijk vragen van verwerende partij aan de Belgische ambassade in Ankara over het gezondheidszorgsysteem in Turkije, en de inhoud ervan, namelijk dat het gezondheidszorgsysteem in Turkije normaal functioneert en dat de verscheidene aandoeningen van verzoekster in Turkije kunnen behandeld worden, bekend. Gezien in het verslag van de arts-attaché van 12 augustus 2010, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, zelfs de essentiële elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing opgenomen zijn in de motivering, kunnen verzoekers geenszins een schending van de formele motiveringsverplichting aannemelijk maken. *In casu* is derhalve ook geen sprake van een schending van de rechten van verdediging, zo deze al van toepassing zouden zijn.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft verzoekster te onderzoeken merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidsproblemen van verzoekster werden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoekster voorgelegde medische attesten inzake haar aandoening en op basis van de informatie zoals die terug te vinden is in het administratief dossier. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken en verzoekster toont met deze opmerking niet met concrete gegevens aan dat het oordeel van de arts-attaché inzake de aard van de aandoening van verzoekster verkeerd zou zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar het verslag van 12 augustus 2010 van de ambtenaar-geneesheer dat stelt: *"Hierbij dient opgemerkt te worden dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen, waarin ook de eventuele niet-medische factoren opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit van in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies."* Verzoekers stellen dat deze verdere evaluatie niet is gebeurd in de bestreden beslissing minstens dat deze niet is gebeurd op een grondige en zorgvuldige manier.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat deze verdere evaluatie gebeurde. Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat, omdat de bestreden beslissing ook geldt voor de echtgenoot van verzoekster, deze bij een terugkeer naar het land van herkomst een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin en dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in Turkije, toch het land waar zij ruim 42 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor financiële hulp. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat Turkije ook een "green card" systeem kent voor Turkse burgers die hun medische kosten niet kunnen betalen. Verzoekers kunnen dus niet dienstig voorhouden dat verwerende partij niet heeft aangetoond dat er voor de specifieke aandoeningen van verzoekster een aangepaste behandeling in Turkije voorhanden is en dat deze financieel toegankelijk is.

Bovendien wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekers voeren verder aan dat verzoeker 51 jaar oud is en van Koerdische origine en dat geenszins gesteld kan worden dat het voor een man van deze leeftijd bij een terugkeer naar Turkije een evidente zaak zal zijn om er een inkomen uit tewerkstelling te bekomen gezien de hoge werkloosheid, die vooral in Oost-Turkije heerst of om er beroep te doen op een of andere sociale uitkering gelet op het feit dat een groot deel van de bevolking in Turkije zonder adequate sociale bescherming blijft.

Uit de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat zij hierin aangevoerd hebben dat, vermits verzoeker 51 jaar is, het bij een terugkeer naar Turkije geen evidente zaak zal zijn om er een inkomen uit tewerkstelling te bekomen gezien de hoge werkloosheid, die vooral in Oost-Turkije heerst of om er beroep te doen op een of andere sociale uitkering gelet op het feit dat een groot deel van de bevolking in Turkije zonder adequate sociale bescherming blijft. Waar verzoekers hiervoor verwijzen naar rapporten van de Europese Commissie en naar een Nederlandse website, merkt de Raad op dat verzoekers met een verwijzing naar algemene rapporten over een algemene situatie in hun land van herkomst niet aantonen dat zijzelf bij een terugkeer naar Turkije geen werk zullen vinden of geen recht hebben op een of andere sociale uitkering. Verzoekers voeren dit bovendien slechts voor het eerst aan tijdens deze procedure bij de Raad. Nu verzoekers dit niet aanvoerden in hun aanvraag, diende hierover in de bestreden beslissing niet gemotiveerd te worden en kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid in de bestreden beslissing hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre verzoekers met deze uiteenzetting trachten een nieuwe beoordeling van hun verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. *In casu* is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat verzoeker, slechts 51 jaar oud, bij een terugkeer kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat gelet op het feit dat verzoekster lijdt aan chronische aandoeningen waarvan de medische opvolging nog lang zullen/kunnen aanslepen, verwerende partij geenszins kan stellen dat verzoekers in Turkije beroep dienen te doen op de tijdelijke opvang/hulp/financiële hulp van familie, vrienden of kennissen. Verwerende partij moet volgens verzoeker weten dat wanneer een aandoening chronisch is verzoekers onmogelijk voor een lange(re) termijn zich kunnen beroepen op de opvang/hulp/ financiële steun van familie, vrienden of kennissen.

De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in hoofddorde stelt dat gezien de bestreden beslissing ook geldt voor de echtgenoot dat hij, bij een terugkeer naar het land van herkomst ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, hetgeen zoals hiervoor reeds werd gesteld niet kennelijk onredelijk is, en dat het "*overigens*" erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers in Turkije geen familie, vrienden of kennissen zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. In tegenstelling tot wat verzoekers trachten voor te houden, stelt de bestreden beslissing niet dat verzoekers maar in Turkije dienen beroep te doen op de tijdelijke opvang/hulp/financiële steun van familie, vrienden of kennissen. In de bestreden beslissing wordt immers ook gewezen op het 'green card' systeem in Turkije.

Verwerende partij maakt met deze overwegingen een evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekster in Turkije waarbij ook de niet medische factoren, zoals sociale relaties, werden opgenomen. Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te stellen dat gelet op de ruim 42 jaar dat verzoekster in Turkije heeft verbleven, het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. De Raad merkt trouwens op dat verzoekers in hun verzoekschrift niet ontkennen dat zij familie, vrienden en kennissen hebben waarop ze eventueel een beroep zouden kunnen doen. Verzoekers voeren bovendien slechts voor het eerst aan tijdens deze procedure bij de Raad dat verzoekers gelet op het feit dat de aandoening van verzoekster chronisch is, zij onmogelijk voor een langere termijn zich kunnen beroepen op de opvang/hulp/financiële steun van familie, vrienden of kennissen. In zoverre verzoekers met deze uiteenzetting trachten een nieuwe beoordeling van hun verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er

nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. *In casu* is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat gelet op de ruim 42 jaar dat verzoekster in Turkije heeft verbleven, het erg onwaarschijnlijk is dat is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Tenslotte voeren verzoekers aan dat het “green card” systeem in Turkije te kampen heeft met heel wat tekortkomingen: zo zou er voor houders van deze green card geen enkele verzorging mogelijk zijn wanneer er sprake is van hospitalisatie, zou de meerderheid van de staatshospitalen de verzorging van deze kaarthouders weigeren, zou de Turkse overheid niet over voldoende fondsen beschikken tot betaling van de voor deze kaarthouders voorgeschreven medicatie en andere goederen en de toegang tot het green card systeem zou in Turkije moeilijk zijn gezien het gebrek aan informatisering bij de overheidsinstanties en de onwetendheid van de mogelijke rechthebbende.

Uit de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat zij hierin aangevoerd hebben dat er een green card systeem bestaat maar dat dit systeem behept is met heel wat tekortkomingen. Waar verzoekers hiervoor verwijzen naar een rapport van U.S. National Institutes of Health, merkt de Raad op dat verzoekers met een verwijzing naar een algemeen rapport over een algemene situatie in hun land van herkomst en over het green card systeem niet aantonen dat zijzelf bij een terugkeer naar Turkije geen beroep zouden kunnen doen op het green card systeem of dat zij hun voorgeschreven medicatie of andere goederen en hun hospitalisatie niet zouden terugbetaald krijgen. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat de toegang voor hen moeilijk is bij gebrek aan informatisering bij de overheidsinstanties en de onwetendheid van de mogelijke rechthebbende nu zij duidelijk aantonen te weten dat het green card systeem bestaat. De Raad merkt trouwens op dat dit rapport dateert van november-december 2006 en dat verzoekers dus niet aantonen dat de in dit rapport beschreven situatie nog steeds actueel is.

Verzoekers voeren dit ook slechts voor het eerst aan tijdens deze procedure bij de Raad. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, diende hierover in de bestreden beslissing niet gemotiveerd te worden en kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid in de bestreden beslissing hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre verzoekers met deze uiteenzetting trachten een nieuwe beoordeling van hun verblijfsrecht te verkrijgen, herhaalt de Raad dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. *In casu* is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om, in het kader van een evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekster in Turkije waarbij ook de niet medische factoren, zoals sociale relaties, worden opgenomen, te stellen dat Turkije een ‘green card’ systeem heeft voor Turkse burgers die hun medische kosten niet kunnen betalen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van hiervoor is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekers kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Waar verzoekers in het middel verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten merkt de Raad op dat dit element al behandeld werd in punt 2.2. van het arrest.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET